

BOZKURT

Mart 2005
15.Sayı

TÜRKÇÜ DERGİ

YÜZDE YÜZ TÜRK OLDUĞUN GÜN CİHAN SENİNDİR!

www.turan.tc

ÇANAKKALE ŞEHİTLERİNE

Şu Boğaz harbi nedir? Var mı ki dünyada eşi?
En kesif orduların yükleniyor dördü beşi,
Tepeden yol bularak geçmek için Marmara'ya
Kaç donanmayla sarılmış ufacık bir karaya

Çehreler başka, lisanlar, deriler rengarenk;
Sâde bir hadise var ortada; Vahşetler denk.
Kimi Hindu, kimi yamyam, kimi bilmem ne bela
Hani tâ'una da zuldür bu rezil istilâ!

Ah o yirminci asır yok mu, o mahluk-i asil,
Ne kadar gözdesi mevcut ise hakkıyla, sefil,
Kustu Mehmetçiğin aylarca durup karşısına;
Döktü karnındaki esrârı hayâsızcasına .

Maske yırtılmasa, hâlâ bize afetti o yüz...
Medeniyet denilen kahbe, hakikat yüz­süz.
Öteden sâikalar parçalıyor âfâkı;
Beriden zelzeleler kaldırıyor a'mâkı;

Bomba şimşekleri beyninden inip her siperin;
Sönüyor göğsünün üstünde o aslan neferin.
Ölüm indirmede gökler, ölü püskürmede yer;
O ne müthiş tipidir: savrulur enkaz-ı beşer...

Kafa, göz, gövde, bacak, kol, çene, parmak, el, ayak
Boşanır sırtlara, vadilere, sağnak sağnak.
Saçıyor zırha bürünmüş de o nâmert eller,
Yıldırım yaylımı tufanda, alevden seller.

Top tüfekten daha sık, gülle yağın mermiler...
Kahraman orduyu seyret ki; bu tehdide güler!
Ne çelik tabyalar ister, ne siner hasmından;
Alınır kal'a mı göğsündeki kat kat iman?

Sarılır, indirilir mevki-i müstahkemler,
Beşerin azmini tevkif edemez sun-i beşer;

Bu göğüslerde Hudâ'nın ebedi serhaddi;
"O benim sun-i bedi'im, onu çiğnetme" dedi.

Asım'ın nesli... diyordum ya... nesilmiş gerçek;
İşte çiğnetmedi namusunu, çiğnetmeyecek.
Şühedâ gövdesi, bir baksana, dağlar taşlar...
O, rûku olmasa, dünyâda eğilmez başlar,

Vurulmuş tertemiz alnından, uzanmış yatıyor,
Bir hilâl uğruna yâ Rab, ne güneşler batıyor!
Ey, bu topraklar için toprağa düşmüş, asker!
Gökten ecdad inerek öpse o pak alnı değer.

Ne büyüksün ki, kanın kurtarıyor Tevhid'i...
Bedr'in arslanları ancak, bu kadar şanlı idi.
Sana dar gelmeyecek makberi kimler kazsın!
Gömelim gel, seni tarihe desem, sığmazsın!

Herc-ü merc ettiğin edvanı da yetmez o kitap;
Seni ancak, ebediyetler eder istiaab...
Bu, taşındır diye Kâbe'yi diksem başına;
Ruhumun vahyini duysam da geçirsem taşına;

Sonra gök kubbeyi alsam da, rida namiyle,
Kanayan lâhdine çeksem bütün ecraimle,
Mor bulutlarla açık türbene çatsam da tavan,
Yedi kandilli Süreyyâ'yı uzatsam oradan;

Sen bu avizenin altında, bürünmüş kanına,
Uzanırken, gece mehtabı getirsem yanına,
Türbedârın gibi tâ fecre kadar bekletsem;
Gündüzün fecr ile âvizeni lebriz etsem;

Tüllenen mağribi, akşamları sarsam yarana...
Yine bir şey yapabildim diyemem hatırına.
Ey şehit oğlu şehit, isteme benden mâkber,
Sana aguşunu açmış duruyor Peygamber.

MEHMET AKİF ERSOY

BOZKURT

Türkçü Gençlik Dergisi

MART 2005

Yıl: 2 Sayı: 15

Sahibi

Ozan RUHSATİOĞLU

ozan@turan.tc

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Oğuz KARAHAN

oguz@turan.tc

Yazı Kurulu

İsa Akif YÜMNÜ

İlhan KURTKAN

Ahmet KÜÇÜKEL

Atilla İDİL

MURAT TÜRKMENATA

Temsilciler

Azerbaycan: Sevinç Mammadova

Kazakistan: Fazılbec Mustanov

Yayın Danışmanı

TONYUKUK

İletişim Bilgileri

www.turan.tc

turan@turan.tc

Ayda Bir Yayınlanır.

Kaynak göstermek şartı ile alıntı yapılabilir. Tüm hakkı Türk Irkına aittir.

Dergimiz şu an yalnızca internet üzerinden yayımlanmaktadır. Türkçülerin desteği ile dergimiz büyüyecek ve Turan'ın her köşesine ulaşacaktır.

Kapak Resmi: ÇANAKKALE

BOZKURT

4 TÜRK ÜLKÜSÜ H.Nihal ATSIZ

5 KISA KISA... Ozan RUHSATİOĞLU

7 GELDİKLERİ GİBİ GİDECEKLER

8 ANKARA'NIN TAŞINA GÖZLERİMİN YAŞINA Oğuz KARAHAN

11 YALÇIN KÜÇÜK ve HİKMET ÇETİN VAKALARI Atilla İTİL

12 SAVAŞ NEZAMAN MUKADDESTİR ? Nejdet SANÇAR

14 MASONLUK

18 PSİKOLOJİK HARP SİLAHLARINA DİKKAT Kurtuluş CESURTURK

20 BİLMİYORUM BU GENÇLİK NEREDE Gökbike MİRZATAŞ

21 AVRUPA BİRLİĞİ, FRANSA ve MİLLİYETÇİLİK Altay GÖKBÖRÜ

22 ALBAY REŞAT BEY

23 KİTAP TANITIMI

TÜRK ÜLKÜSÜ

■ H.NİHAL ATSIZ

Dünya bir çarpışma alanıdır. Yaratıcı kuvvet, dünyayı bir çarpışma düzeni içinde yaratmış, yaratılanlar çarpışma düzeni içinde yaşayıp bugüne erişmişlerdir. Bunun, neden, niçin böyle olduğu hakkındaki yüksek felsefi düşünceleri bir yana bırakıp gerçeği olduğu gibi kabul edersek, çarpışmaya hazır bulunmanın en hayati prensip olduğu sonucuna kendiliğinden varırız.

İnsanlar arasındaki çarpışma, birleşip düzene girmiş topluluklar arasında oluyor. Bu topluluklara millet diyoruz. Milletler, binlerce yıldan beri var. Amansız boğuşmalarda bazıları ortadan kalkmış, bazıları sonradan kurulmuş, fakat milletler her zaman var olmuş, her zaman birbirleriyle savaşıyor.

Savaşmak, yaşamak için gereklidir. Çünkü, milli çıkarların çatıştığı davaları bitirmek için, savaştan başka çare bulunamamıştır. Milletleri savaşa hazır bulunduran iki vasıta vardır. Biri maddidir, buna "teknik" diyoruz. Biri ruhidir, "ülkü" adını veriyoruz.

Uzun tarih göstermiştir ki, eşit maddi kuvvetler arasındaki çarpışmayı ruhi yönden üstün olan kazanır. Ruhi kuvvet, teknik kuvveti yaratabilir. Ruhi kuvvetten yoksunluk ise, maddi güç ne kadar büyük olursa olsun bozgun demektir.

Ruhi kuvvet nedir? Milli üstünlük inancı, büyümek isteği, yani milli ülküdür. Milli ülküler, toplulukların yaratıcı kuvvetidir. Bütün yaratıcı güçler gibi de, aykırılıkları yok etmek özelliğine maliktir. Türk yaratıcı gücü, yani Türk ülküsü, yüzyıllardan beri prensip haline gelmiş, uğrunda çarpışılmış, birkaç kere gerçekleşmiş bir düşüncedir. Ona hayal diyenler, hayal içinde gevşeyip tembelleşmiş olanlardır. Dedikleri gibi hayal olsaydı, hiç gerçekleşir miydi?

Bununla beraber yirminci yüzyıl bir mucizeler zamanı olmuş, olmaz sanılanlar mümkün kılınmıştır. Bu bakımdan da Türk ülküsünün gerçekleşmesini ummak, insanlar için, haktır. Türk ülküsü, Türk büyüklüğü ve Türk kudreti

isteği ve inancıdır. İnancın ne büyük ruhi amil olduğunu anlatmaya lüzum yok. İmanla, ümitsiz hastalar bile iyileşiyor

Bir ülkünün çerçevesinde toplanmak ve onun için ölümü bile göze alarak savaşmak ne güzel şeydir! İnsanlar ancak ülkü ile hayvanlardan ayrılabilirler. Milli bir ülkü olmadıktan sonra, insanın hayvandan ne farkı kalır? Hayvan, ölümden ve ızdıraptan kaçır, kuvvetliden korkar. Ölümden korkmayan, ızdıraptan kaçmayan, kuvvetli ile savaşı göze alan yaratır, ancak ülkücü insandır.

Bir zamanlar, dinler, insanları hayvan olmaktan kurtarmak için çalıştı, onlara Tanrı'dan öğütler verdi. Bugünkü ülküler tamamıyla millidir. Dini inancı da içine almış olan milli ülkü, insanları sürükleyen, güçlendiren ve asilleştiren bu duygu ve düşüncedir.

Bugünkü kaba maddecilik arasında, Türk ülküsü sararmış, biraz küllenmiş gibi görünüyor. Maddecilik hastalığı geçtiği zaman, o, yine parlayacaktır. Onun için Türk ülküsüne sarılmaya mecburuz. Bütün Doğu milletlerini yendiği halde, yalnız Türklerle başa çıkamayan Batı'nın içine sinmiş düşmanlığı ve hıncı karşısında, bizim silahımız, Türk ülküsüdür.

Arab'ı, Acem'i, Hind'i, Çin'i yenilirken, tek başına Avrupa'ya dalan ve yüzyıllarca tek başına bütün Avrupa milletlerine karşı Tanrının adının savunan Asya arslanları, zaman zaman gaflet uykusuna dalmışlar, fakat sonra sıçrayıp şahlanmışlardır. Bu seferki dalgınlık biraz tehlikeli gibi görünüyor. Çünkü, içinde yabancıya hayranlık unsuru var. Tehlikeler nereden gelirse gelsin, ne kadar büyük olursa olsun, tek çare ve tek ilacı "Türk ülküsüdür"

Bir şair:

Bu toprak için,
Bu bayrak için,
Ölelim..

Fakat bilelim.

Diyor. Güzel bir düşünce. Türk ülküsünün yoluna girdiğimiz gün, bu şiiri biraz değiştirerek söyleyeceğiz:

Bu toprak için,
Bu bayrak için,
Ölelim.

Ne düşünelim, ne de bilelim!

KISA KISA...

■ OZAN RUHSATIOĞLU

ozan@turan.tc

Bu ayın biz Türkçü Turancılar açısından en önemli olaylarında bir tanesi belki de Kazakistan devlet başkanı Nursultan Nazarbayev'in Orta Asya birliği hakkındaki açıklamalarıydı. Her nedense karma karışık gündem içerisinde bu önemli ve tarihi açıklama milliyetçi basın da dahil olmak üzere fazla yer bulmadı. Kazakistan Cumhurbaşkanı 18 Şubat günü mecliste aynen şunları söylemişti :

"Orta Asya, XV. yüzyılın sonuna kadar dünya ekonomisinin önemli bir bölgesi olarak geldi. Bölgemiz, Doğu ile Batıyı birleştirmektedir. Halklarımız toprağa ve millete göre bölünmemiştir. İpek yolunun önemini kaybetmesiyle, Orta Asya gerilemiştir. Son 500 yılda ilk defa olarak bağımsızlığın elde edilmesiyle, bölgemiz dünya ekonomisi için tekrar önemli bir bölge haline gelmiştir. Biz dünya ekonomisine önemli ölçüde petrol, gaz, maden ve tarım hammaddeleri sağlayan bölge olarak ulaşım imkanlarını güçlendiriyoruz. Daha şimdiden yaklaşık eski ipek yolu üzerinde, XXI. yüzyılın oto ve demiryolu ile petrol boru hatlarının şekillenmeye başladığı görülebilir.

Bizim önümüzde Asya Kaplanları ve Avrupa Birliği'nin başarılarının sebepleri duruyor. Diğer taraftan, II. Dünya savaşından sonra bağımsızlığına kavuşan ülkeler arasındaki anlaşmazlıklar ve çekişmelere şahit oluyoruz. Küresel ekonomide, büyük bir pazar mevcuttur. Bunun dışında, bölgede büyük devletlerin ekonomik üstünlük için acık bir rekabete girdiğini de gözlemliyoruz. Bizim için bu küresel jet ekonomik meseleye doğru bir biçimde yaklaşmak önemlidir.

Şimdi bizim önümüzdeki seçenek: dünya ekonomisine ebediyen hammadde sağlayıcısı olarak kalarak ikinci bir sömürgeci devletin gelmesini beklemek veya Orta Asya bölgesinin ciddi bir birliğini sağlamaya girişmek.

Ben ikincisini teklif ediyorum.

Bizim böyle bir birlik kurmamız, bölgenin istikrar ve gelişmesi, ekonomik ve askeri-siyasi

bağımsızlığının bir yolu olacaktır. Ancak bu takdirde, bölgemiz dünyada saygınlık kazanacaktır. Ancak biz bu şekilde, güvenliğimizi sağlayacak ve terörizm ve ekstremizm ile etkili bir biçimde mücadele edebileceğiz. Böyle bir birlik, nihayetle, bölgemizde yaşayan halkın ihtiyaçlarına cevap verecektir.

Orta Asya Devletlerinin Birliğini kurmayı öneriyorum. Kazakistan, Özbekistan ve Kırgızistan arasındaki ebedi dostluk anlaşması böyle bir birliğin temelini oluşturmaya hizmet edebilir. Bölgenin diğer ülkelerini de bunun haricinde tutmuyorum.

Hepimizin ortak ekonomik çıkarları, kültürel ve tarihi bağları, dili, dini, ekolojik problemleri ve dış tehditleri var. Avrupa Birliği'ni kuranlar, belki de böylesine önkoşulları ancak hayal edebilmişlerdi. Biz yakın ekonomik entegrasyona gerçekleştirmeli, ortak market ve ortak paraya geçmeliyiz.

Sadece bununla biz, devamlı birlik ve beraberlik için de bizi görmek isteyen ortak atalarımıza layık olabileceğiz. Önce Çar imparatorluğu, daha sonra Stalin'in milliyetler politikası böyle bir birlikten endişe etti ve bölgemizi idari-milli yönetimlere böldüler. Bu, 'bol ve yönet' politikasıydı. şimdi bizim için bölgenin eşit haklara sahip halklarının bundan sonraki nesillerine yeni ve olması gereken bir yolu göstermemizin zamanı gelmiştir."

Yürümeyen bir iş olduğunda hep hangi dış güç, nereden çomak soktu diye düşünüyoruz. Mantiğimiz bize asla biz nerede hata yaptık veya bizi yönetenler nerede hata yaptı sorusunu sormuyor.

Türkiye üzerinde yürütülen faaliyetler elbette görmezden gelinmez ama biz kendi değerlerimizden o kadar uzaklaştık ve yağının planlarını alt etmeye odaklandık ki sürekli savunma pozisyonunda gardını yüksek tutan ama yumruk

yememek için tek bir yumruk dahi atamayan bir boksöre benzedik.

Daha doğru dürüst Türklüğü tanıtamadığımız gerçek manada sevdiremediğimiz gençlere Türk'ün düşmanlarını belletmeye çalıştık, AB'nin yıkımından bahsederken Turan seçeneğini ayakları yere basar biçimde anlatamadık gençlerimize. Türkçülük ve Ülkücülük adına yapılanlara şöyle bir bakınız sadece savunmadayız. **Türk Milliyetçileri, Türk Ülkücülerini yani kısaca Türkçüler olarak kendimize gelerek yeni nesile en azından düşmanlarını belletirken eş zamanlı olarak uzun zamandır ihmal ettiğimiz Türkçülük ve Turancılık fikrini de sohbetlerimizin, seminerlerimizin ve yazılarımızın gündeminden asla çıkartmamalıyız. Bu noktada milliyetçi yapıdaki bütün teşkilat sorumlularına görev düşmektedir.** Aksi taktirde hareketimiz anti kürtçü, anti AB'ci, anti ABD'ci ... hülasa varlık sebebini iç ve dış tehditlere borçlu ve bu tehlikeler karşısında zaman zaman kullanılan toplumun marjinal bir kısmı olarak gözüken güdük bir hareket haline dönüşecektir .

Sayın Nazarbayev'in açıklamalarında çok çarpıcı bir nokta var altını çizmek isterim, Nazarbayev **"Avrupa Birliği'ni kuranlar, belki de böylesine önkoşulları ancak hayal edebilmişlerdi."** diyor. Evet Turan için bütün ön koşullar hazırdır tek ihtiyacımız iradedir.

Orta Asya Türk cumhuriyetleri açısından baktığımızda Sovyet ekonomisi merkezi yönetime ve kütleli üretime sahip olduğu için ülkeler arası keskin sınırlara sahip görev dağılımları yapılmıştı. Sovyetler resmen dağılmış olsa da fabrika ve tezgahlar ilk kuruldukları yerde işletilmeye devam etmektedir. Bundan dolayı, ülkelerarası hammadde-üretim mamulü bağımlılığı sürmektedir. Hatta kimi alanlarda bir bütünü parçaları ayrı ülkelerdeki ayrı fabrikalarda üretilmektedir. Dolayısı ile Sovyet döneminde çevreyi merkeze bağımlı kılmak için güdülen strateji Türk cumhuriyetlerini de bir biri ile işbirliğine zorlamaktadır.

Orta Asya'da kurulacak bir birlik, üretim ve ticarete verimi arttıracaktır. Birlik güvenlik meselesini de büyük oranda çözecek, güvenlik ve caydırıcılık ile gelecek siyasi bağımsızlık bölgenin ekonomik bağımsızlığını kazanarak,

pazarlık payını arttırmasını ve hızla kalkınmasını sağlayacaktır.

AB sevdalıları Fransa'da ki gelişmelerden sonra artık görmelidir ki Türkiye açısından bakıldığında AB bir hayaldir. Fransa'da yapılacak referandumda Türkiye lehine bir karar çıkacağını umarak girilmeyecek bir birlik için tavizleri peşinen vermek en hafif haliyle saflıktır. Bununla birlikte Günümüz şartlarında, bölgesel yapılanmaların dışında kalmak Türkiye için de tehlikeli bir durum haline gelmiştir. Türkiye üç tarafı denizlerle çevrili olan; Orta Doğu, Kafkasya ve Balkanlar'ın merkezinde yer alan bir ülkedir. Ticaret yolları bakımından stratejik bir öneme sahiptir. Açık denizlere ulaştıracak ortaklar olmadığı takdirde ambargo krizleri yaşamaları kaçınılmaz olan Türk cumhuriyetleri için Türkiye görünürdeki bölge dışındaki tek ortaktır. Bölgesel manada güçlü bir orduya sahiptir. Piyasa ekonomisi şartları oturmuştur. Orta Asya Türk cumhuriyetleri ile uyum sağlayacak bir kültürel dokuya sahiptir bu neden ile kurulacak birlikte Türkiye'nin de yer alması hem Orta Asya Türk Cumhuriyetleri için hem Türkiye için çok önemlidir.

Birliğe gitmenin yolları bellidir. Tekerleği baştan icat etmek manasızdır.

Devletlerarası entegrasyon çeşitlerini dereceleri-ne göre beş kısma ayırmak mümkündür: İlk adım olarak tercihli ticaret anlaşmaları yapıldığında, ülkeler, tek yanlı veya karşılıklı olarak belirli mallarda gümrük tarifesi indiriminde bulunurlar. İkinci safha olan, serbest ticaret bölgesi oluştuğunda ise, ülkeler, aralarındaki gümrük duvarlarını kaldırır, fakat birlik dışındaki ülkelere ulusal tarifelerini uygularlar. Bir sonraki aşama olan Ortak Pazar da ise, dış ticaretin yanı sıra, emek ve sermaye gibi tüm üretim faktörlerine serbest geçiş hakkı verilir. Gümrük birliğinde ise tüm bu gelişmelerin yanı sıra, üyeler, birlik dışı devletlere karşı ortak gümrük politikaları uygulamaya başlarlar. Ekonomik birlik döneminde ise, ülkeler, ekonomik ve mali politikalarında koordinasyon sağlar, hatta ortak para birimi kullanımına geçerler.

Bu uygulamalar için ortak merkez bankası gibi ortak kurumlar gereklidir. Bu safhaların ardından da siyasi birlik aşaması gelmektedir. Bu aşamada, ülkeler, ortak dış politika ve savunma

politikası uygulamaya ve bu konularda ülkeler üstü kurumlar oluşturmaya başlarlar.

Yukarıda anlatılan kar / zarar, fayda hesapları biz Türk milletçileri için elbette asla söz konusu değildir. Bunlar sadece faydacılığa kendilerini kaptırmış çağın beyinlerine ulaşabilmek için kullanılacak argümanları bir kısmı olabilir. Türk Milliyetçileri hiçbir olayı faydacı bakış açısı ile değerlendirmeyecek kadar asil bir anlayış sahibidir. Asıl olan iradedir, bu iradenin tecelli etmesi içinde görev biz Türkçülere düşmektedir. Turan yani Türk birliği tekrar Türk milletinin gündemine taşınmalıdır.

Son zamanlarda bize ait değerler bizden çok başkaları tarafından savunulur olmuştur. Doğruları doğru ifade eden, seslendiren merkezlerin yanlış olmasının, yanlışları yapana destek olduğunu unutmamalı ve devamına sımsıkı sarılarak takipçisi olmalıyız. Aksi taktirde dünün hainleri tarafından çarpıtılarak ve sulandırılarak savunulan fikirler bizler tarafından daha baskın şekilde savunulmazsa Türk milleti tarafından ciddiye alınmayacaktır.

Yazımıza gündemdeki konulara kısa kısa değinmeyi düşünerek başladığımız için yazının başlığına da “kısa kısa” demiştik ancak kısa tutmayı başaramadık ve dergimizin bize ayırdığı alan burada sona erdi. Daha AKP’nin dağılmayı engellemek için ortaya attığı erken seçim gündeminden ve dağılmanın nedenlerinden, Irak’ta İngiliz ve Amerikan işgal güçleri dururken Suriye’nin Lübnan’daki askerini diline dolayan, Bölgede İsrail gibi ileri teknoloji nükleer silahlara sahip bir ülke varken gene nükleer güç kullanımı bakımından sabıkalı ABD’nin İran’a çatmasından, tarih tekerrürden ibaret ise Bağdat ve Şam’ın işgalinden sonra (1. dünya savaşını hatırlayınız) sıranın İran ve Türkiye’ye geleceğinden, Afganistan’da Raşit Dostum’un Genel Kurmay Başkanlığına getirilerek aslında önünün nasıl kesildiğinden vs vs bahsedecektik. Gündem kaymazsa gelecek sayıya... TANRI TÜRK’Ü KORUSUN!

GELDİKLERİ GİBİ GİDECEKLER

Milletimiz vatanını ve devletini savunmak için binlerce evladını Çanakkale’de şehit vermiş , vatanının işgaline müsaade etmemiştir. Çanakkale zaferinin 90. yılını kutladığımız şu günlerde ülkemiz okyanus ötesinden tezgahlanan Türklüğü nüfus kağıdı ile sınırlı ve yerli maşalar tarafından icra edilen senaryolar ile işgalden beter hale getirilmiştir. ABD destekli AKP hükümeti ard arda çıkarttığı kanun ve uygulamalarıyla devletin savunma reflekslerini dumura uğratarak parçalanma noktasına getirmiştir.

Yüz binlerce şehidin kendisinden kat be kat güçlü düşman ordusunun üzerine geri dönmeyeceğini bile bile giderken kafasında sadece “Şehit kanları ile sulanmış atalarımın bana miras bu vatan düşman postalları ile çiğnenmesin, mabedimin göğsüne namahrem eli deymesin” düşüncesi vardı ve bu düşünce Çanakkale destanını yazmıştır.

Çanakkale yağının boğaza dizdiği yüzlerce gemi ile değil ancak “bağırsak kurtları” olarak ifade ettiğimiz şahsiyetsizlerin tezgahları ile geçilmiştir.

Bu milletin kuzularına güvenerek bozkurtlarını hesaba katmayanlar geldikleri gibi gidecektir.

Bozkurt Ekibi

ANKARA'NIN TAŞINA, GÖZLERİMİN YAŞINA

■ OĞUZ KARAHAN

oguz@turan.tc

Olaylar örgüsü öylesine iç içe girmiş ki, yumağın başını bulmak neredeyse imkansız hale geldi. Kimse devlet ciddiyeti gereği sorumlu davranıp da elini taşın altına sokmuyor. İnançsız kadroların hüküm sürdüğü idari mekanizmalar, milli davalara ilgisiz kalıyor. Beş duyu organının hiç biri çalışmayanlar Türk Devleti'ni uçuruma doğru sürüklüyor. Kulakları duymuyor gözleri görmüyor. Onlar, kristal kalelerinde her şeyi toz pembe görme ve gösterme gayretlerini sürdürdürsün, diğer yanda olan bitenler olmaya ve bitmeye devam ediyor.

Bozkurt Denктаş, onlarca yıldır Kıbrıs ve Türklük için canını dişine takıp çalışan bir insan. Fakat nihayetinde o da bir insan. Tutmak, tutunmak için elini Ankara'ya her uzatışında, Ankara onun bir parmağını kırdı. Denктаş'ın da diğer insanlar gibi 10 tane parmağı var. Bir değil, üç değil, beş değil. Denктаş'ın 10 parmağını da kırdılar. Nisan ayında Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde C. Başkanlığı seçimi yapılacak. İki eli sargılar içerisinde olan Denктаş, aday olmayacağını söylüyor. "Şahsi tercihidir" deyip geçilebilecek bir hadise değil bu. İngiliz'in, Amerikalının, Yunan'ın ve Rum'un yapamadığını Ankara yapmayı başardı, Denктаş'ın elini-kolunu bağladı. Rauf Denктаş'ın kırılmış parmaklarındaki sargılardan söz ediyorum. Ankara; iki genel seçim ve bir referandum geçiren Kuzey Kıbrıs'ta, Mehmet Ali Talat'ı destekledi. İlk genel seçimin neticesi belli olur olmaz, kilit parti konumundaki DP'nin lideri Serdar'ı çağırıp üç gün süreyle Uludağ'da ağırlayan, yediren içiren ve Talat'la koalisyon kurması için ikna eden kimdi? Ankara hükümeti değildi, Ankara'nın kendisiydi. Peki, Annan Planının halkların oyuna sunulduğu 24 Nisan 2004 referandumu öncesinde, Bozkurt Denктаş'ın bütün uyarılarına, hatta Büyük Millet Meclisi'nde yaptığı tarihi konuşmaya rağmen, AB aşkı ile hareket ederek planı destekleyen kimdi? Referanduma iki gün kala basını bilgilendirme toplantısı yapan TSK ve şu anda bile anayasa kendisine öyle bir hak vermediği halde sessiz kalma hakkını kullanan Rıyaset-i Cumhuriye makamı değil miydi? Talat'la Serdar'a hükümet kurduran, Talat zihniyetinin Kıbrıs Türk halkını

manipüle etmesine zemin hazırlayan Ankara, Nisan 2005'te Talat'ı C.Başkanı yapacak!

Ankara, Mehmet Ali Talat'ı Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nin Cumhurbaşkanı olarak görmek için neden bu kadar hevesli?

Soruyu değiştiriyoruz. Ankara, Celal Talabani'yi Irak Federal Cumhuriyeti'nin Cumhurbaşkanı olarak görmek için neden bu kadar hevesli?

Adları ve yerleri değiştiriyoruz fakat sonuç değişmiyor: Türkiye Cumhuriyeti'nin dış işlerine yön veren bütün mekanizmalar, Milli Dava'ya inanmayan inançsız bir zümrenin kontrolünde olduğu için Kıbrıs'ta Talat, Irak'ta Talabani cumhurbaşkanı olacak. Kıbrıs'ta Weston'un, Irak'ta Bremer'in ektiği tohumlar güverecek. Weston ve Bremer ABD'li olduklarına göre, Kıbrıs'ta ve Irak'ta sonuç ABD'nin arzu ettiği şekilde olacak. Ankara isteseydi kolaylıkla buna mani olabilirdi fakat bu zamana kadar bölge politikalarına Ankara'nın bakışı yuvarlak çerçeveli gözlükle olduğu için bu dakikadan sonra engel olması pek mümkün görülüyor. Türk milleti, köşeli bir millettir. Kenarları düz ve serttir, köşeleri gayet sivridir. Bu sebeptendir ki, yuvarlak gözlük Türk'e uymaz. Türkler, Asyalı bir millettir. Asya'nın bütün doğal özelliklerine sahiptir. Bozkır kavmi olduğu için Türk, yazları kurak ve sıcak, kışları soğuk ve yağışlı karaktere sahiptir. Başkasının hayat tarzı, başkasının kültürü, başkasının felsefesi Türk'ü bozar.

4 Mart 2005 günü, CNN adlı televizyon kanalında Türkiye'nin Irak Özel Temsilcisi Büyükelçi Osman Korutürk canlı yayın konuğu idi. Soyadından başka Türklükle bir alakası olmayan, babası gibi Fahri Türk olan muhterem, Semih İdiz adlı sunucunun çanak sorularına çanak cevaplar verdi. Çanak cevaplardan birinde, Türkmen Cephesi'nin içler acısı durumu üzerine söz söyleyen Korutürk, Türkmenlerin kendi ayakları üzerinde durmayı öğrenmeleri gerektiğinden bahsetti. Türkmen'in her ayağa kalkışında sırtından itip, çelme takıp yere düşürenlerden biri olan Korutürk daha önce "Kürdistan'a herhangi

bir karşı duruşumuz yok” sözü ile kürdsat yayınlarına malzeme olan kişiydi. Şimdi Türkmenlerin ayağa kalkmasından söz etmesi sizce de komik değil mi?

Osman Korutürk’ün uzun süredir Talabani ile samimi denilebilecek ilişkisi göz önünde tutulursa ve bu samimiyetin Ankara’nın emri olmadan gerçekleşmesinin mümkün olmaması da kayıtlara geçirilirse, durumun vahameti de belirlenmiş olur.

Habur sınır kapısı sayesinde Barzani’yi zengin etmeyi sürdüren, zenginliğin verdiği şımarıklık tesiriyle kalçası yukarı kalkan Barzani’nin Türklüğe ve Türkiye’ye sövmesinden mazoşist bir zevk alan Ankara’nın olanlardan kılı dahi kıpırdamadığına göre, yakın gelecekte ortaya çıkacak Federal Irak Devleti’nin Kürdistan Bölgesel Yönetimi ile her alanda kurulacak yüksek işbirliğinin şimdiden temelleri atılıyor demek ki... Vatana, millete hayırlı olsun! Nasıl olacaksa?

Ankara, Irak politikasını yıllardan beri Kürdlere endeksli bir şekilde yürüttüğü için yukarıda söz ettiğimiz bütün olaylar gerçekleşmiş, geri dönüşü neredeyse mümkün olmayan bir yola girilmiştir.

Ankara’nın 1991 yılından beri politikası; Kuzey Irak’taki PKK varlığına son verilmesi karşılığında Türkmenlerin Irak reel-politiğinde etkisiz elemana dönüştürülüp, Kürd aşiret güçlerine ayak bağı olmamalarının sağlanması şeklinde yürütülmüştür. Matematikte etkisiz eleman iki türdür. Toplama ve çıkartma işlemleri için 0, çarpma ve bölme işlemlerinde 1 sayıları etkisiz elemandırlar. Ankara’nın Irak’ta kurduğu strateji denklemlerinde Türkmenler hep etkisiz eleman kabul edildi. 1993 yılına kadar Erbil şehrinin tam kontrolü Türkmen Cephesinin ve Cephenin o günkü başkanı olan Muzaffer Aslan’ın elindeyken, Ankara’nın Barzani ile yaptığı gizli anlaşma yani Barzani’nin PKK’yı kovalaması karşılığında Erbil’in hediye edilmesi olayıyla bu güzel Türk şehrimiz, Muzaffer’ed-din Gökbörü’nün başkenti Erbil, başka bir Muzaffer’in devrinde, üstelik Muzaffer’in haberi bile olmadan Kürdlerin eline geçmiş ve bugün Barzani ailesinin ordugahı yapılmıştır. Tabii olay bu kadarla kalmamış, Muzaffer Aslan Erbil’i teslim etti diye görevden alınmış yerine başka biri Türkmenlerin başkanı yapılmıştır. **Aaa, cambaza bak cambaza!** Mayıs ayında vefat eden Türkmen

liderlerinden Mustafa Kemal Yayçılı’nın ölümünde de Ankara’nın strateji denklemini gördük. Haber bültenlerinde, Amerikan ordusunun ateş etmesi sonucu şehit edildiği bildirilen Yayçılı, yarım saat sonraki bültenlerde aracının yoldan çıkması neticesinde öldü gösterildi. **Siz cambaza bakın ki, ABD’li dostlarımız rahatça işlerini görsünler.**

Sahi Ankara, anladık ki kuldan utanman yok, sen Allah’tan da mı korkmazsın? Arabadaki kurşun deliklerini oto sanayi de kapattın diyelim, araçtan sağ kurtulanların ağızlarını da kapattın diyelim, peki yüreklerimizdeki çılgılığı nasıl susturacaksın?

Ankara’nın Irak politikasını yıllardan beri Kürdlere endeksli bir şekilde yürüttüğünü söylemiştim. Bazı okuyucular aşırı bulacaktır ama hakikat budur. Muzaffer Aslan’dan sonra Cephe’nin bütün kontrolü Ankara’nın eline geçti. Türkmeneli’ni yerinden değil de Ankara’dan yönetmek gayreti ve arzusu bizi bu günlere getirdi. Şimdi ne Faruk’u ne Muzaffer’i, Süpermeni getirseniz nafile. Nisan ayında Cephe’nin başkanlık seçimi varmış, inanın merakla bekliyoruz...

Milli Mücadele yıllarını bize ders olarak okutanlar; kendilerinin o yıllardan hiç ders almamış olduklarını pek güzel ortaya koydular. Mustafa Kemal Paşa neden Ankara’da Milli Meclisin kurulmasını istedi? Meclissiz olmaz mıydı? Olmazdı tabii! Milli Meclis’i kurdu ve kendisi de Meclis Başkanı oldu. Rauf Denktaş Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti’ne Cumhurbaşkanı olabilmişse bunda, Kıbrıs Cumhuriyeti döne-minde Türk Cemaat Meclisinin Başkanlığını yapmış olmasının çok büyük payı vardır. Kırım Türklerinin ve Türk Dünyasının bilge lideri Cemiloğlu Mustafa Beğ, sürgün yılları biter bitmez döndüğü Kırım’da neden ilk iş olarak Kırım Tatar Milli Meclisi’ni tesis etti? Milli Mücadele; tek merkezde toplanmayla başlar, bir başkanın etrafında kenetlenme ile güçlenir ve başkanın verdiği karara harfiyen uyan, meclise bağlı silahlı kuvvet ile çözülür. Kim ne derse desin, bu iş böyle.

Türkmenler Ankara’nın zoru ile Ankara’dan yönetildikleri için, milli meclis kurmalarına müsaade edilmedi. Atatürk gibi, Denktaş gibi, Cemiloğlu Mustafa Beğ gibi lider çıkarmalarına fırsat verilmedi. Silahlı kuvvet oluşturmaları ise her türlü yolla engellendi. Bazen, Kürdlerin

Ankara'dan daha akıllı olma ihtimali aklıma geliyor, tabii sınırlarım bozuluyor. Kürdlerin Milli Meclisi var. Kürdlerin silahlı gücü var.

Kürdlerin muhtemel bir lideri de var. Ankara'nın sayesinde Türkmenlerin hiçbir şeyi yok. Bir kez daha : **Yıkılsın Düzen, Yaşasın Devlet !**

NE ÜLKENİ, NE SENİ, NE DE SİZİ SEVENLERİ SEVMİYORUZ
Dünya genelinde Amerikan aleyhtarlığı gün geçtikçe artıyormuş. Amerikalıların yaptığı bir istatistiğe göre Türkiye'nin % 82'si ABD'yi sevmiyormuş. Türkiye'deki oran, diğer ülkelere göre oldukça yüksek bulunmuş. Bu sebeple, Wall Street Journal ve Washington Post gibi Amerika'nın önemli gazetelerinde birbiri ardına Türkiye karşıtı yazılar çıkmış. Bu yazıların bir kısmında, AKP hükümetinin bu işe çare bulma noktasında yetersiz kaldığı da iddia edilmiş. **Zorla güzellik olmaz** demiş atalarımız... *"Efendilerimiz bize kızgın, yeni kredi dilimini alamayacağız. Amerika'dan gazı alan basın, ya üzerimize çullanırsa"* düşüncesiyle paçaları tutuşan AKP, Amerika'yı bize sevdirebilmek için nasıl şekilden şekle girecek, bunu hep birlikte seyredeceğiz. Amerikan düşmanlığına gelince... Tony Blair, Tayyip Erdoğan ve diğerleri; küçük maymun Emrah'ın *"Seni sevmeyen ölsün"* adlı şarkısını söylediği sürece masumların kanı akacak ve ABD düşmanlığı artarak devam edecektir.

Bozkurt Ekibi

YALÇIN KÜÇÜK ve HİKMET ÇETİN VAKALARI

■ ATILLA İDİL

Bozkurt Dergisi'nin Şubat 2005 tarihli 14. sayısında, fikrî oryantal Yalçın Küçük tarafından ortaya atılan bir iftiradan bahsetmiştik. Bu iftirayla alakalı yeni araştırmalara devam ederken bir Türkçü arkadaşımızın uyarısı ile bahsi geçen şahsın kitabının ikinci baskısına bir göz attığımızda bu sefer kitabın 49. sayfasında bulunan dip notta Atsız Beğ'in ismine rastladık. Hem de ne rastlama!...

Sabetayistler üzerine yaptığı çalışmalarda her zaman kendisinin beş kıstası olduğunu ileri süren Küçük Yalçın, ileri sürdüğü görüşün kabul görebilmesi için en azından %51'inin tutması lazım geldiğini elbetteki bilir. Buna rağmen, sadece büyük oğluna verdiği Yağmur isminden yola çıkarak Atsız Beğ'e **"İbrani asıllı Türkçü"** çamurunu çalabilmekte beis görmemekte. Eğer biz de Küçüklük yapacak olursak –sırf isimlerinden ötürü- Almanları ve Ermenileri de Sabetayist ilan edebiliriz. Bir insanın adının Yağmur olması onun Sabetayist olduğu manasına gelmez. O halde Büyük Selçuklu'nun kuruluş dönemindeki Yağmur Beğ de mi Sabetayist? Hatta, Selçuk Beğ dahi bu durumda Sabetayist ilan edilebilir! Çünkü yağmur yağınca sel olur!...Geçelim.

Acaba Yalçın Küçük, hiç de zorunlu olmadığı halde ve Fransız pasaportu taşırken, neden birdenbire içindeki vatan aşkı depreşti de Türkiye'ye döndü? Sadece, kendi iddiasına göre İsmail Cem İpekçi'yi Cumhurbaşkanı yapmamak için mi? Yoksa Hikmet Çetin isimli eski planlamacı yeni sömürge valisi Kürdü Türkiye Cumhuriyeti'nin 11. Cumhurbaşkanı yapmak için mi? Evet, yanlış okumadınız! Hikmet Çetin'in Cumhurbaşkanı yapılmasından söz ediyorum. Siyasal Bilgiler mezunu bir planlama uzmanı olan Hikmet Çetin, acaba hangi vasıflarıyla, Birleşmiş Milletler gibi bir kurum tarafından Afganistan'a sömürge valisi olarak atana bilmiştir? Cevabını bilen varsa bizi de aydınlatsın! Bütün kitaplarında, Avrupa'dan Türkiye'ye yapılan siyasi dayatmalara "Nova Tanzimat" adını veren ve bunun Kürtlere yönelik olduğunu açıkça söyleyebilen Küçük, herkese laf söylerken nedense ve sadece Planlama'dan eski arkadaşı Hikmet Çetin'e toz kondurmuyor.

Biz de diyoruz ki, İsmail Cem İpekçi'nin Cumhurbaşkanlığı yolunun kapatılmasına neden olan Yalçın Küçük, acaba şimdi de Hikmet Çetin'in Cumhurbaşkanlığı yolunu açmaya mı niyetli? Yoksa hangi gerekçe, hayatına girsin girmesin herkese laf söylemeyi bilimsellik sayan Yalçın Küçük'e Hikmet Çetin'i cilalattırabilir? Gerçi bu cilalama olayında Yalçın Küçük yalnız da değildir ve özellikle Doğan Medyası, birkaç ayda bir Afganistan'a muhabir göndererek bu Türk(!) yetkilinin başarılarını gözler önüne sermektedir.

Son bir not: Türk siyasetindeki bütün hesaplar 2007 yılında yapılacak olan Cumhurbaşkanlığı seçimini ve arkasından karşılaşacağımız baskıları işaret etmektedir. Eğer bu dönemde, bu tarz Uluslar arası muteber zevattan biri yada yerli hainlerden herhangi birisi Cumhurbaşkanı olursa, Türk milletinin ruhuna El-Fatiha demekten başka yolumuz kalmaz.

Tekrar başa dönüp Yalçın Küçük'e gelirsek; Küçük kendisine gereken değeri vermediğine inandığı Siyaset ve Edebiyat dünyasına olan hıncını, bilinçaltında bu ülkeye ve Türklere yönelterek beyinde tatmin olmaya çalışmaktadır. Ne 60'lı ve 70'li yıllardaki Komünistlik dönemlerinde, ne de PKK ve Kürtçülüğün fikir babalığını yaptığı uzun yıllarda can veren binlerce Türk'ün kanına girmekten zerre kadar vicdan azabı çekmeyen Küçük, nedense tam da 1998 senesinde yani Kürt Ecevit'in döneminde, yani bir tarafı Sabetayist olan Rahşan Aral'ın döneminde Türkiye'ye dönmüştür. Bu dönüşün üzerindeki sır perdesi hala aydınlanabilmiş değildir. Gerçi kendisi bazı sudan sebepler ileri sürmekte ise de, bunlar sade suya tirit kabilinden boş laftan ibarettir. Tam da Kürt terörist liderinin Türkiye'ye getirilişinden hemen önce gerçekleşen bu tesadüf(!) insanın aklına türlü ve derin(!) mevzular getiriyor. Ama bu kuşkuları açıklamanın şu an yeri ve zamanı değildir. Ama gerekirse açıklamaktan da çekinmeyiz.

Sonuç olarak Yalçın Küçük, son yıllarda çevremizde sıkça gördüğümüz tatminsiz ve fütursuz insanlardan biridir. Kendi sözlerini kendisini yalanlayan, ona buna çamur atan bu tarz kişilikler, ancak akıl ve sağduyu ile alt edilebilirler.

Tanrı Türk'ü Korusun

SAVAŞ NE ZAMAN MUKADDESTİR?

■ NEJDET SANÇAR

Türkiye'nin yayın hayatında göze batacak derecede bir savaş aleyhtarlığı vardır ve bu aleyhtarlık, adına cumhuriyet devri denilen son çeyrek asırlık zaman içinde, vakit vakit pek aşırı bir hal almak üzere, hiç eksik olmamıştır.

Savaş aleyhtarlığını kimler ve ne için yaparlar? Ve bu düşmanlık ciddi bir tenkit karşısında ne dereceye kadar tutunabilir? Bunu incelemek hiç de faydasız olmaz.

Savaş aleyhtarlığı fikrini Türk cemiyetine aşılama isteyenlerin büyük çoğunluğunun kızıklar olduğu muhakkaktır. Çünkü milletleri ayakta tutacak ne kadar ulu inanış varsa onları yıkmak, bütün dünya kızıklarının baş vazifesidir. Fakat Türkiye'deki savaş aleyhtarlığı propagandası yalnız kızıkların marifeti değildir. İnsaniyetçi geçinen bazı fikir ve ruh züppeleri de vardır ki, onlar da bu yolda kızıklardan daha az tehlikeli değildirler. Bu iki tip milliyetçilik düşmanından başka, neye hizmet ettiklerini bilmeyen bir düşüncesizler zümresi de, ayrıca savaş aleyhtarlığı ve düşmanlığında, kızıklar-dan ve insaniyetçilerden geri kalma-maktadırlar. İşte yayın hayatımızda hiç eksik olmayan savaş aleyhtarlığı ve düşmanlığı fikrinin belli başlı simaları bu kızıklar, insaniyetçiler ve düşüncesizler arasında bulunmaktadır.

Savaş aleyhtarlığı ve düşmanlarının savaşı kötü göstermek için ileri sürdükleri türlü türlü fikirler vardır. Bunlar arasında iki tanesi, en çok tekrarlananlar olması bakımından üzerinde durmaya değerdir. Savaş düşmanlarının birleştikleri iki ana esas olan bu fikir(!)ler "savaşın mutlak bir felaket olduğu" teranesi ile "savaşın ancak müdafaa zamanında mukaddes sayılabileceği, istila savaşlarının barbarlık olduğu" iddiasıdır.

Bir kere savaşı üstün körü bir muhakemeden sonra bir felaket olarak vasıflandırmak hiçbir zaman ciddi bir fikir sayılmaz. Tarihte, savaşın insana, toplulukların başına felaketler getirdiği belki çoktur. Fakat kısa bir sıkıntı veya ıstırap devresinden sonra saadet getirdiği de az değildir.

Onun için bu meseleyi bir ön hükümle değil, tarafsız ve ciddi bir şekilde incelemek ve bu suretle doğru bir sonuca varmak, yani savaşın hakkını vermek lazımdır. Fakat biz burada bunun

değil; savaşın ne zaman mukaddes olduğu ve olabileceği üzerinde durmak istiyoruz.

Savaşın yalnız müdafaa vuruşu olduğu zaman mukaddes sayılabileceğini, istila savaşlarının barbarlık olduğunu söyleyenler, eğer Türk tarihine ve Türklük ruhuna balta atmak için sinsi sinsi çalışan kurnaz tilkiler değillerse, çok sakat ve kötü bir düşüncenin ardından gidiyorlar demektir. Çünkü bu fikri ileri sürmenin ve müdafaa etmenin büyük geçmişimize saldırmaktan ve onu küçült-mekten başka bir manası yoktur. Çünkü Türk'ün, aralıksız bir vuruşmalar silsilesi olan geçmişi, hiçbir zaman bir müdafaa savaşları tarihi değildir.

Savaşın yalnız müdafaa zamanında mukaddes olduğunu kabul edecek olursak, Türk birliğinin muhteşem kahramanı ve en büyük dünya imparatorluğunun hakani Çingiz ile Türk atlarını Şalon'a kadar yürüten ve mağrur Roma'yı önünde dize getiren Attila, bizim için birer barbardan başka bir şey sayılamazlar. Eğer istila savaşları barbarlık ruhunun neticeleri ise, Türklüğe Anadolu yolunu açmak için Malazgirt'te o büyük zaferi kazanan Alp Arslan bir vahşi; ayaklarının altına serdiği taşlar üzerinde göklere yükselen Fatih bir canavar; Türkiye tarihinin "Muhteşem Süleyman'ı" bir insanlık düşmanıdır. Bu fikre iman edince, korkunç çölleri bir hamlede geçerek Türk bayrağının gölgesini Nil'in sularına düşüren dahi Yavuz ve Akdeniz'de Türk korkusunu salmadık yer bırakmayan, derya kaptanı Hayrettin Paşa, lanetle anılması gereken insanlardır. Sözün kısası, düşman veya düşüncesiz kafalara tabi ellerin yukarı kaldırdığı bu fikir(!) bayrağının arkasından yürüdüğümüz takdirde, en büyük övünçlerimizden biri olan tarihimiz, artık yakılacak bir kitaptan başka bir şey değildir.

Görülüyor ki bu, yıkıcı bir fikirdir. Ve iyi düşündükçe, Türklük sevgisinden uzaklaşmadıkça, bu fikri kabul etmeye imkan yoktur.

Gazi Murat'ın haçlı sürüsünü tepelerken şehitliğe yükseldiği Kosova, bizim için mukaddes bir savaştır da; çelik yumruğu ile Roma'yı yıkan genç Fatih'in bu elli üç günlük savaşı mukaddes değil midir? Son vatan parçasını çiğnetmemek için Sakarya'da şehitlik rütbesini kazananların dökülen kanları mübarektir de; Kıbrıs'ı, Kefeyi veya Girit'i Türk toplarına katarken düşenlerin ki

değil midir? Çanakkale ve Plevne Türklük için bir övünçtür de, Çaldıran ve Mohaç bir leke midir?

Savaşın ne zaman mukaddes olabileceği sorusuna cevap ararken bunları düşünmezlik edemeyiz. Edersek, sudan bir düşünce uğruna geçmişimizi, milliyetimizi kendimiz küçültmüş, yani Türklüğe hakaret etmiş oluruz. Onun içindir ki biz Türkler, savaşın ne zaman mukaddes olabileceği sorusuna cevap vermek icap edince gözlerimizi tarihimize çevirmeye ve bu cevabı orada aramaya mecburuz.

Esasen tarih bu sorunun cevabını çoktan vermiştir. Bu cevap ebedi bir hakikat olarak gözlerimizin önündedir. Ve zaten aklın, mantığın bizi götüreceği netice de tarihin ortaya koyduğu bu gerçektir.

Savaş, milli zaruretler ve menfaatler neticesi oldukça, ister müdafaa, ister istila için yapılmış bulunsun, mukaddestir.

Tarihin bu öğüdü büyük bir hakikat olarak ortada dururken, artık savaşı müdafaa ve istila kavgası diye ikiye ayırmak ve bunlardan ancak birisini kabul edip ikincisini hicvetmenin Türklük bakımından da, mantık bakımından da hiçbir faydası yoktur. Aksine büyük zararı vardır. Bu zararların başında savaş gücümüzün azalması gelir ki, bundan faydalanacak olan tek varlık da, bizi boğmak için sınırlarımızda homurdanıp duran iri insanlık canavarıdır.

Ve nihayet şunu da unutmamak lazımdır ki, kızılzıllarla insaniyetçilerin ve beyinsizlerin ileri sürdükleri bu fikir, bugünkü kıymet hükümlerimize de aykırıdır.

Yavuzları, Fatihleri, Turgutları ve Türk bayrağını sınırlarımızdan çok uzaklarda dalgalandıran öteki sayısız yiğidi büyük kahramanlar olarak tanır ve İstanbul'un zaptının beş yüzüncü yıldönümüne hazırlanırken, istila savaşlarını barbarlık diye kabul etmenin manasızlıktan başka bir manası olabilir mi?

Biz tarihin ebedi öğüdünü bu hususta en büyük gerçek diye kabul ediyoruz. Esasen mantık ve akıl da bizi aynı neticeye götürmektedir. Bu itibarla savaşın ancak müdafaa kavgası olduğu zaman mukaddes sayılabileceği fikrini Türklük için düşmanca bir fikir sayıyoruz.

Bizim için Plevne, Çanakkale, Sakarya ne kadar mukaddes savaşlarsa Çaldıran, Mohaç ve Malazgirt de o kadar mukaddes savaşlardır. Biz Sakarya müdafaasında kanını akıtan Türk'ü olduğu kadar, Kore'de kanını akıtacak Türk'ü de kahraman tanıyoruz. Çünkü bizim için milli zaruretler ve menfaatlerden doğan bütün savaşlar mukaddestir.

ORKUN SAYI:13
29 ARALIK 1950

Suriye'nin aslen Türk olup, Hafız Esad döneminde Kürtleştirilen bir bölgesi olan Kamışlı'da 12 Mart 2004 tarihinde bir futbol maçı esnasında, dev boyutta ABD bayrağının açılmasıyla başlayan ve Suriye devletine karşı bir ayaklanmaya dönüşen olayların birinci yıldönümü Türkiye ve Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyetinde törenlerle anılmış! İstanbul, Mersin, Diyarbakır ve Lefkoşe şehir merkezlerinde Kürtler, ölen soydaşları için slogan atmışlar. Lefkoşe'deki yürüyüşe 800 kişi katılmış. Anlaşıldı; Tayyip'ler, Talat'lar olduğu sürece Kürtlere karada ölüm yok demek ki...

MASONLUK

Hulki Cevizoğlu'nun "MASONLUK ve ROTARYENLİK"
(1. Baskı, Beyaz Yayınları, Ağustos 1998) adlı kitabından alıntıdır

Daha III. Sultan Ahmet devrinden itibaren Türk topraklarında kirli faaliyete başlayan masonlar, 19. yy.da özellikle İstanbul ve İzmir'de ardı ardına açtıkları mahfillerle bu faaliyetlerini yoğunlaştırma yoluna gittiler. Osmanlı'yı gerek içten, gerekse dıştan kontrolleri altına alabilmek için büyük gayret gösterdiler. Hepsi yurt dışındaki büyük mason localarına bağlı olan bu mahfillerin kimisi Cenevre Büyük Meşrikinin kimisi Fransız Büyük Meşrikinin, kimisi Marsilya Ana Mahfili'nin himayesi altında çalışmalarını sürdürmekteydiler. Masonlar kendi kaynaklarında, Türkiye'de kurulan bu ilk mason localarının yurt dışındaki büyük mason localarından onay ve yetki alarak resmen uluslar arası masonluk örgütünün bir parçası hâline gelmelerini büyük bir başarı ve övünç kaynağı olarak anlatırlar.

"1738 yılı 24 Mayıs'da Saint James Evening Post adlı Londra gazetesinde Türkiye'de masonluğun var olduğunu, İstanbul, İzmir ve Halep'teki locaların ve yüksek kademelerden Türklerin masonluğa tekris edildiklerini ifade ederek, Dünya ve Masonluk tarihine adımızı yazmıştır. Yine dünya masonluğu tarihinde resmî yetki ile yabancı memleketlerde ilk kurulan loca unvanı 3 Şubat 1748'de İskoçya Büyük Locasına bağlı olarak Halep'teki İngiliz Konsolosu Alexander Drummond tarafından İskenderun'da kurulmuştur.

... 1861'de ilk Türk tarihi deyiimiyle Osmanlı-Mason organizasyonu kurulmuştur. İstanbul'daki Bulvar locası üyesi Halim Osman Paşa, Osmanlı Şûrasını, Fransız Yüksek Şûrasının yardımıyla kurmayı başarmıştır.

... Nihayet 1909'da ilk Yüksek Şûra kurucusu olan Halim Osman Paşa'nın yeğeni, Prens Azîz Hasan Paşa'nın başkanlığında, Belçika ve Mısır Yüksek Şûralarının yardımıyla Osmanlı Yüksek Şûrası reorganize edilerek başladığı gibi...

... Ayrıca 1909 kuruluş tarihi de dünya masonluğu içinde Türkiye Büyük Locasının kuruluş tarihi

olarak kabul edilmiştir." (Mimar Sinan Dergisi, yıl 1986, sayı 62, s.30-31)

Yukarıdaki satırlar, masonların yalnızca kendi üyelerine gönderdikleri yayın organlarından "Mimar Sinan" Dergisinde, Abdurrahman Erginsoy isimli bir mason biraderin, "Türk Masonluğun müstakil bir hareket olmadığını, tamamen uluslar arası masonluk örgütünün bir uzantısı olarak, Türkiye dışındaki büyük masonik merkezlerin himaye ve denetimlerinde faaliyet gösterdikleri çok net olarak anlaşılmaktadır.

Zaten üstteki ifadelerde övünçle vurgulanan noktalar da Türk masonlarının, "dünya masonluğuna kabul edilmeleri", "resmî yetki kazanmaları", "yurt dışı büyük mason localarından destek görmeleri" gibi hususlardır. Yoksa Türkiye'de kendi hâlinde bağlantısız bir Mason locası kurmanın elbetteki masonlar açısından sevindirici ve gurur duyacak bir yanı yoktur. Zira yurt dışındaki büyük merkezlerden tabir-i caizse, "icazet alınmamış" bir teşebbüsün dünya çapında bir anlam ve geçerliliğinin olmadığını, masonların kendi yasalarıyla sabittir.

Dolayısıyla, bizim vurgulamak istediğimiz asıl nokta şudur: Türk Masonluğu, her ne kadar kendisini kamuoyuna karşı "millî bir kuruluş" olarak ilân etmekte ise de, gerçekte, Türkiye'de faaliyette başladığı ilk yıllardan itibaren, hâlen de olduğu gibi, dünya masonluğunun tamamen yurt dışındaki merkezlerine bağlı bir parçasıdır.

Masonluğun Türkiye'ye girişinden daha ileriki tarihlere, Cumhuriyet dönemine doğru uzanırsak, bu gibi gizli örgütün "kökü dışarıda" bir kuruluş olduğunu daha iyi anlarız.

Atatürk daha talebelik yıllarından itibaren bu örgüte mensup yakın çevresinden insanlar ve kimi çalışma arkadaşları vasıtasıyla masonluğu yakından tanıdı. Ve bu teşkilâtın ülke menfaatlerine bir katkısı olmadığı gibi, millî birlik ve beraberliğimize karşı da önemli bir tehdit oluşturabileceğini düşünmüştü. Sonunda, uzunca bir süredir yakın takibe aldığı bu karanlık

kurumun resmen kapatılmasına karar verdi. 8 Ekim 1935 gecesi aynı zamanda bir mason olan dönemin İçişleri Bakanı Şükrü Kaya'ya tüm mason localarının bir gün içinde kapatılmasını ve mallarının Halkevlerine devredilmesini emretti.

Locaların kapatılmasındaki gerçek sebebin, bu örgütün esas yönetim merkezinin yurt dışında bulunması olduğu Cumhuriyet Gazetesinin kapanma olayını duyuran 14 Ekim 1935 tarihli nüshasında şu ifadelerle yer almıştır.

“... Mason teşkilâtı memleketimizde de ilga edilmiş bulunuyor. Bu teşkilâtın kaldırılmasını icap ettiren gerçek sebep, son fırka programında kökü dışarıda bulunan teşekküllerin memleketimizde yer bulamayacağına dair olan kayıttır.”

Dönemin Millî Eğitim Bakanı Hikmet Bayur da mason localarının Atatürk tarafından kapatılış nedeninin, bu teşkilâtın dışarıdan yönetilmesi olduğunu belirtmiştir.”

“Localar kökü dışarıda olduğu için kapatıldı. ‘Atatürk, masonluğu üyelerini etkileyebilecek, kökü dışarıda veya başı dışarıda olduğu için yasaklamıştır.’ Diyor, Atatürk’ün en yakınlarından dönemin Eğitim Bakanı Profesör Hikmet Bayur. Şevket Süreyya Aydemir de bunu onaylıyor.” (Nihat Gürata, Masonluk Nedir?, s. 41)

Bu karardan sonra masonlar tamamen yer altına çekildiler. Dışarıya karşı da gerçekten faaliyetlerini bırakmış gibi bir izlenim verdiler. Böyle de zannedildi... İstanbul’da İdeal, Kültür ve Ülkü, İzmir’de İzmir locaları Atatürk’ün ölümünü izleyen günlerde kapanma kararını ve yasaları hiçe sayarak gizli gizli çalışmalarını sürdürdüler. Bu illegal faaliyetlerini de kendi literatürlerinden “uykuya yatırılma” olarak tanımlanır. 1948’de ise masonların bir kısmı uykuda bırakılarak, masonluk bir Büyük Loca olarak faaliyetlerinde daha aleni bir şekilde hız verildi.

Ancak bu tarihlerden sonra uykuya yatma döneminin getirdiği “dış bağlantının kopukluğu” problemi masonları uzunca bir süre meşgul eden konu oldu. Locaların 1935’te resmî olarak kapatılması, Türk masonlarının yurt dışı ilişkilerinin, yazışma ve görüşmelerinin, emir, komuta ve kontrol sistemlerinin sekteye

uğramasına sebep olmuştu. 1948’de, her ne kadar eskiden daha rahat hareket eder bir hâle gelmiş olsalar da, masonların yurt dışındaki merkez localarla irtibatları oldukça sınırlı ve düzensiz bir seviyeye gelmişti. Bu yüzden, o dönemde kendi başına buyruk gözüken Türkiye’deki Büyük Locanın eski bağlı bulunduğu İngiltere Büyük Locasına varlığını kabul ettirme, denetim ve himayesine girme, bağlılığını teyit ettirme gibi işlemleri yerine getirmesi gerekmektedir. Kısacası, zayıflamış olan dış bağlarını yeniden pekiştirilmeli, köklere sıkı sıkıya tutunmalıydı. Bu güveni oluşturmak belli bir zaman aldıysa da, nihayet, uzun yazışmalar ve görüşmeler sonucunda Türk masonları 11 Eylül 1970 tarihli İngiltere Büyük Locasının kabul mektubuyla yeniden enternasyonal masonluğa kabul edilmiş oldular.

Dönemin Büyük Üstadı Hayrullah Örs “Mimar Sinan” Dergisindeki başyazısında Locanın beynelmilel masonluğa kabulünden duyduğu sevinci şöyle dile getiriyordu:

“Kardeşlerim,

Bugün, dünyaca muntazam sayılmalarını isteyen Büyük Locaların aşmak için çok uğraştıkları en büyük merhaleyi iyi niyetimiz, sebatımız ve istisnasız bütün kardeşlerimizin yılmak bilmez tutumları ile aşmış bulunuyoruz.

İngiltere Büyük Locasının bir Büyük Locayı muntazam olarak tanınmasının ne demek olduğunu size uzun boylu açıklamam gerekmez. Bu işin bundan 253 sene önce kurucusu olmak sıfatıyla İngiltere Büyük Locası, masonluk göğünde kutup yıldızı gibi şaşmaz bir yol göstericisi gibidir. Büyük Loca kurulan her müesseseyi kolay kolay tanımaz. Hele gayrimuntazam localarla ilişkisi olan ve kökeninin bunlara bağlayan Büyük Locaları asla. Bizim iyi niyetimiz sonucu olarak bu iş de tamamlanmış oldu.

Daha 1956 yılında, Dünya İntizamsız Büyük Locaları listesinde adının yanında “menşei belli olmayan veya egemenliği bulunmayan bir kurul kaydını gördüğümüz Büyük Locamız için bu gerçekten sevindirici bir durumdur.”

Bu sevinçli durum üstteki ifadelerden de rahatça anlaşıldığı gibi, Türkiye Büyük Mason Locasının yeniden bir kökene kavuşmuş ve İngiltere Büyük Locasının egemenliği altına girmiş olmasından

kaynaklanmaktadır. Büyük Üstat sözlerine şöyle devam eder:

“14 Kasım 1970 tarihinde toplanan Büyük Loca Umumî Heyeti, yıllardan beri sürüp gelen bir meseleyi de bir günde, büyük yorgunluk ve emekler pahasına sona erdirdi. Muntazam bir Büyük Locaya yaraşır bir Anayasayı kabul etti. Artık kendimizi tamamiyla, gerçek masonca faaliyetlere vermeliyiz.” (Mimar Sinan Dergisi, yıl 3, sayı 10, s. 5)

Burada kastedilen Anayasa, elbetteki Türkiye Cumhuriyeti Anayasası olmadığı açıktır. Bu anayasa, uluslar arası masonluğa kaydolanların tâbi olmak zorunda oldukları Anderson Anayasasıdır. Tük masonların da bu masonluk yasaların emirlerine büyük bir gizlilik ve ketumiyet içinde riayet ederler.

Bu tarihten itibaren Büyük Locanın adı “Türkiye Hür ve Kabul Edilmiş Masonları Büyük Locası” olarak tanzim edildi. Hâlen de bu isim altında faaliyet gösteren locanın yalnızca İngiltere Büyük Locasının kendileri kabulünü belirten “kabul edilmiş” sıfatı bile masonluğu yurt dışındaki kaydı bulunan gayrimillî bir örgüt olduğunu kanıtlamaya yeterlidir.

Ayrıca İngiltere Büyük Locasının, Büyük Loca tanınmasında şart koştuğu temel prensiplerinin 1. maddesi şöyle der: “MENŞEİN İNTİZAMI; yani, her büyük loca muntazam tanınmış bit Büyük Loca veya muntazam şekilde kurulmuş üç veya daha fazla loca tarafından usullü dairesinde tesis edilmiş olmalıdır.”

Masonluğun, uluslar arası ve gayrimillî bir teşkilât olduğunu masonların kendileri de kabul etmektedirler. Büyük Mason Mahfili Derneği tarafından bastırılan “Masonluk Nedir ve Nasıldır?” isimli kitapta durum şu ifadelerle belirtilmektedir.

“Masonluk ulusal değildir, evrenseldir denilecek olursa, bu söz doğru kabul edilebilir. Çünkü ayrırıtdaki uyuşmazlıklar bir yana bırakıldığında, dünyadaki tüm mason kuruluşlarının evrensel bir ortak amaç ve ülküde birleştikleri görülür.” (Murat Özgen Ayfer, Masonluk Nedir ve

Nasıldır?, 1992, s. 312, Büyük Mason Mahfili Derneği yayını)

Türkiye’de masonlar hâlen iki büyük loca ve bunlara bağlı diğer küçük mahfiller hâlinde faaliyetlerini sürdürmektedirler. Bunlarda İskoç Ritine bağlı olan “Nuri Ziya” Locası, İngiltere Büyük Locasına kayıtlı olup bu locanın talimat ve denetimi altında çalışır. Merkezi Tepebaşı’nda olan “111” numaralı loca ise, Fransa Obediyansına bağlıdır ve emirleri, kayıtlı olduğu Fransız Büyük Locasından alır. Her iki loca ve bunların alt olduğu locaları, yasalarından faaliyetlerine, seremonilerinden sembollerine kadar enternasyonal masonik ilkelere harfiyen riayet ederler.

Buraya kadar incelediğimiz gibi, kuruluşu, yasaları, emir-komuta ve denetim zinciri gibi siyasî yönlerden kökleri tamamen dışarıda olan bu gizli örgüt, ritüelleri, felsefesi ve nihaî amacı açısından da âdeta gizli bir Yahudi tarikatı olarak karşımıza çıkar. Masonların nihaî amaçlarını da, 15. Derecedeki masonların toplantı tutanaklarında yer alan bir diyalogdan öğrenmekteyiz:

“Büyük Üstat: Kimden saklanmalıyız?

I. Nazır: Düşmanlarımızdan ve kardeşlerimizden.
Büyük Üstat: Kardeşlerimizden sakınmamızın sebebi nedir?

I. Nazır: İsrailoğulları esarettedir. Biz onların kurtulmaları maksadını takip ediyoruz. Lâkin yeni kardeşlerimiz bizim bu projemizi anlamayacaklar ve tatbikini engelleyeceklerdir.

Büyük Üstat: Kardeşlerim, nizam ve vaziyeti alalım, Yahudi diyarının kurtarıcısını selâmlayalım.” (15. Derece Çalışma Rehberi, s. 24)

Selâmet Mahfilinde verilen bir konferansta da masonluğun gerçek felsefesinin ne olduğu açıklanmaktadır:

“Görüyoruz ki, Kitab-ı Mukaddes’in haricinde Yahudiliğin gizli bir ananesi, bir geleneği vardır. Ve yalnız buna vakıf olanlar hakiki Kitab-ı Mukaddes’in manasını anlayabilirler. Biz de bu gelenek etrafında teessüs eden yüksek felsefeyi hülâsa etmeye çalışıyoruz.” (4. Konferans, Selâmet Mahfili, s. 8)

Tüm bu ifadelerden anlaşıldığı üzere, mason üstatları, amaçlarının açıkça Yahudi diyarının kurtulması olduğunu, felsefelerinin Kitab-ı Mukaddes'ten, gizli anane ve geleneklerden kaynaklandığını övünerek belirtmekten çekinmemektedir. Böyle bir anlayışın Türk milliyetçiliğiyle, Türk örf ve âdetleriyle, gelenekleriyle bağdaşan yönü olabilir mi?

Masonların localarında düzenledikleri törenlerin ve buralarda kullandıkları sembollerin de Türk örf ve âdetleriyle, gelenekleriyle en ufak bir ilgisi bulunmamaktadır. “Ritüellerimizde Tevrat’tan sayısız alıntılar mevcuttur” (Mimar Sinan Dergisi, 1987, sayı 47, s. 39) diyen masonların tüm sırları Kabbala, Talmut ve benzer, Yahudi mistik kaynaklarından aldıkları sembollerin arkasına gizlenmeleri, bunların hiç de milli ve mukaddes amaca hizmet ettikleri gibi bir izlenim vermemektedir.

“İsrail mabedi bizim doğal müttefikimizdir.” (Akasya Mason Dergisi) diyebilecek kadar ileri giden “Yahudi takvimini”, “İbranî alfabesini”

kullanan masonların gerçek köklerinin en son aranacağı yer kuşku yok ki Türkiye’dir.

Kökü yurt dışında olan, yurt dışındaki örgütlerin de tesis ettikleri emir-komuta zinciri, denetimi ve himayesi yurt dışındaki merkezlere bağlı olan bir dernek veya örgüt kurmanın Türk yasalarına göre açıkça bir suç teşkil ettiği bilinen bir gerçektir.

Şu gerçek de kaçınılmazdır ki, tüm emirleri yurt dışında bağlı bulundukları ülkenin mason localarından aldıkları emirleri uygulayacaktır.

Tüm bu somut gerçeklerden yol çıkarak, yıllardır gayri meşru varlıklarını her nasılsa sürdürmüş bu örgüte karşı gerekli yasal tedbirleri uygulamaya çağırıyoruz. Dahası, üniter devletimizin varlığı ve bütünlüğe karşı her zamankinden daha yoğun fiili ve lojik saldırıların başlatıldığı şu kritik dönemde, kapalı kapıların ardında dönen dolapların karanlık plânların acilen önünün alınması için güvenlik görevlerimizi ve istihbarat birimlerimizi de acil müdahaleye ve önlemler almaya davet ediyoruz.

Çanakkale Türküsü

Çanakkale içinde vurdular beni
Ölmeden mezara koydular beni
Of gençliğim eyvah
Çanakkale köprüsü dardır geçilmez
Al kan olmuş suları bir tas içilmez
Of gençliğim eyvah
Çanakkale içinde aynalı çarşı
Anne ben gidiyorum düşmana karşı
Of gençliğim eyvah
Çanakkale içinde bir dolu testi
Anneler babalar ümidi kesti
Of gençliğim eyvah
Çanakkale'den çıktım yan basa basa
Ciğerlerim çürüdü kan kusa kusa
Of gençliğim eyvah
Çanakkale içinde sıra söğütler
Altında yatıyor aslan yiğitler
Of gençliğim eyvah
Çanakkale'den çıktım başım selamet
Anafarta'ya varmadan koptu kıyamet
Of gençliğim eyvah

PSİKOLOJİK HARP SİLAHLARINA DİKKAT!

■ KURTULUŞ CESURTÜRK

Psikolojik harp; bir kişinin veya bir insan gurubunun davranış, düşünce ve duygularını kontrol etmek, değiştirmek veya yönlendirmek, onları yılgınlığa ve umutsuzluğa sürüklemek için örtülü bir şekilde hedef kişi veya topluluğa, onların farkına varamayacağı bir şekilde (üstü kapalı olarak) tatbik edilen tüm yöntemlere verilen addır.

Burada “yılgınlığa ve umutsuzluğa sürüklemek maksadıyla” ve “hedefin farkına varamayacağı şekilde” olması, üzerinde durulması gereken iki önemli noktadır. Tanımda da söylediğimiz gibi; psikolojik harp, normal harpten farklı olarak örtülü bir şekilde yani başka kılıflara sokulmuş biçimde yapılır.

Psikolojik savaşın örtülü olmasının nedeni, insanların bilinçaltını (alt beyin) hedefliyor olmasındandır.

Psikolojik harp teknikleri üst bilinci değil, alt bilinci hedeflediklerinden, siz farkında olmadan bilinçaltınız, verilmek istenen asıl örtülü mesajı algılar ve bu örtülü mesajlar uzun vadede davranışlarınızı, fikirlerinizi, duygularınızı etkiler ve yönlendirir. Bu sayede psikolojik savaş tekniğini uygulayanlar da amacına ulaşmış olurlar.

Psikolojik harp; yazılı ve görsel basın, internet, sinema filmleri ve kitaplar gibi araçlarla uygulanır. Örneğin; CIA’nın birçok paravan yayınevi, film şirketi, radyo istasyonu ve TV kanalı kurduğu biliniyor.

Bakın bu konuda Atilla Akar, “Derin Dünya Devleti” isimli kitabında ne diyor: “**CFR, CIA ve onların kontrolündeki vakıflar aracılığıyla finanse edilen ya da ‘gizli bordrolar’ından maaş alan bazı yazarlar, ‘sipariş üzerine’ ürünler vermektedirler. ‘Derin dünya’nın bu kadrolu yazarları, özellikle CFR, Bilderberg ve Trilateral Komisyon gibi örgütlerin stratejisi doğrultusunda ürünler verirler. Böylelikle gelecekteki derin dünya manevraları için uygun bir entelektüel ortamın yaratılmasına**

katkıda bulunurlar. Birçok üçüncü dünya aydını da bunlara ‘tav’ olur.”

Ayrıca Frances Stonor Saunders de “Kültürel Soğuk Savaş: CIA, Sanat Dünyası ve Edebiyat” adlı kitabında CIA ile aydınlar, yazarlar, akademisyenler, sanatçılar, şairler ve müzisyenler arasındaki ilişkilere değiniyor. Saunders, CIA’nın finanse ettiği kitaplar arasında, George Orwell’in “1984” ve “Hayvan Çiftliği” kitaplarını gösteriyor.

CIA’nın devletler aracılığıyla 87 ülkede sinemaya büyük yatırım yaptığı kaydediliyor. Bunların yanında Samuel P.Huntington’un “Medeniyetler Çatışması” kitabının CIA tarafından ortaya konulduğu ifade ediliyor. 11 Eylül’de gerçekleştirilen İkiz Kuleler’e yönelik saldırılardan sonra CIA ve Pentagon’un sinema sanayiine yön verme, hatta ortak projeler üretme gayretlerinde de bir artış göze çarpıyor. [1]

Think-tank kuruluşları ise bünyelerinde fütürologlar barındırıyor ve burada özellikle dünyanın geleceğine ve ABD’nin alacağı konuma ilişkin muhtelif senaryolar üretiliyor. Şu anda ise bilim adamları, Hollywood senarist ve yapımcılarıyla ortak savaş projeleri tasarlıyor. Esinlendikleri kurum ise İkinci Dünya Savaşı’nda kurulan “Enformasyon Bürosu”. [2]

Mesela, yönetmenliğini Phil Alden Robinson’un yaptığı “The Sum of All Fears (En Büyük Korku)”, doğrudan CIA desteği alan bir film olarak tanınıyor. Film, şu anda muhtemel nükleer terörizm kabusuyla yaşayan dünyada bir “nükleer terörist saldırı tehdidi” üzerine kurulmuş ve tabi bu saldırı, CIA ajanlarının gayretiyle önleniyor. CIA’nın bu filmi desteklemesinin nedeni; bu korkuyu diri tutarak toplumdan “terörizmle mücadele”de destek almak. Film, tam da bu korkuları bir daha hatırlatmak üzerine oluşturulmuştu adeta. Zaten 11 Eylül sonrası Hollywood’un savaş, nükleer tehdit ve terörizm konulu filmlerinin senaryoları, CIA ajanlarıyla birlikte hazırlanmış.

Başka bir örnek de, “Yüzüklerin Efendisi / Yüzük Kardeşliği” filmi. Burada asıl ilginç olan, romanı CFR’nin İngiltere’deki karşılığı olan “Chatham House” tarafından J.R.R Tolkien’e ısmarlanmış olması. Kitabın ilk basımı ise 1950’lerin ortası. Ancak 1990’larda ilk olarak popülerleştiriliyor. O 1990’lar ki küreselleşmenin de patladığı yıllar. (J.K. Rowling’in Harry Potter’ı, Ursula K.Leguin’in “Yerdeniz”i gibi “Yüzüklerin Efendisi” de metafizik, mistik bir dünya görüşünü özellikle çocuklara ve gençlere aşıyor.) Bu filmler ya da romanlar aslında Iluminati, Gül-Haç gibi örgütlerin felsefesinden esintiler taşıyor. Hepsi de okültizmin propagandası niteliğinde. Hatta seçtikleri imgeler bile bunlara denk düşüyor: “Yüzük Kardeşliği” (Mason kardeşliği), Yüzük (halka/çember), “Felsefe Taşı”, gizli güçler vb... Sanki hepsi seküler bir dünyanın yerini alacak yeni dinin (tek dünya dini) ideolojik alt yapısını hazırlamak üzere kurgulanmış. Bütün bunlar ise “Derin Dünya! ”nın gizli doktrinine denk düşen şeyler. [3]

Bu konuyla ilgili üzerinde durmak istediğim iki güncel olay var. Bunlardan biri, hatırlarsanız birkaç ay önce Amerikan televizyonları, Irak’ta bir cami içinde Amerikan askerleri tarafından acımasızca öldürülen yaralı bir Iraklı direnişçinin görüntülerini bütün dünyaya izlettiler... Sizce de bunda bir gariplik yok mu?.. Bu insanlık dışı barbarlığı yapan, ABD ordusu. Bu barbarlığa dair görüntüleri çeken ve tüm dünyaya izlettiren de Amerikan televizyonları. Hani o, sahipleri yahudi olan ve ABD yönetimindeki "şahinler" in tüm emperyalist politikalarının en büyük destekçisi olan televizyonlar... İşte bu olayda "reklamın iyisi kötüsü olmaz" mantığıyla oldukça başarılı bir psikolojik harp tekniği uygulanmıştır. "Biz o kadar acımasız ki, önümüzde hiçbir güç duramaz" şeklindeki gözdağı mesajı, bu görüntülerle örtülü olarak, Iraklı direnişçilere ve tüm dünyaya gönderilmiştir ve bu mesaj da tüm insanların bilinçaltına (bir daha silinmemek üzere) kazınmıştır.

Psikolojik harp teknikleriyle, bilinçaltının hedeflenmesinin bir nedeni de, bilinçaltına yerleşen bilgilerin bir daha silinmemesidir. Yani siz farkında olmadan bilinçaltınıza yerleşen bir takım örtülü mesajlar, beyninizde öyle bir yer eder ki, ömür boyu davranış ve düşüncelerinize yönlendirici bir etki yapar.

Yine bu konuyla ilgili ikinci bir güncel örnek de, son günlerde en çok satan kitaplardan birisi olan, "Metal Fırtına" kitabı. Kitabın "görünen" yazarları Orkun Uçar ve Burak Turna, bu gibi iddiaları yalanlasalar da bu kitabın bir psikolojik harp aracı olduğuna dair son derece güçlü kanıtlar var.

Söz konusu kitabı ben okudum. Birisi gelip, bana "Bu kitabın ana fikri nedir?" diye sorsa, vereceğim cevap şu olur: "Türk Ordusu'na fazla güvenmeyin! Amerika, Türkiye'yi işgal etmek istese, o çok güvendiğiniz ordunuzu ezer geçer ve 15-20 günde Türkiye'yi ele geçirir"... Evet, "Metal Fırtına" kitabının ana fikri bu. Kitabı okuyup da bunun aksi bir mesaj çıkaran varsa çıksın karşıma!.. Kitabı okuyanlar görmüştür ki; Türkiye'yi işgalden Türk Ordusu kurtaramıyor. Anadolu'yu eline geçirecek bir ABD'nin dünyaya hakim olacağını düşünen Rusya, Çin, Fransa ve Almanya duruma müdahale ediyor ve ABD geri çekilmek zorunda kalıyor...

Kitapta Türk Milleti üzerinde caydırıcı ve yıldırıcı bir etki bırakacak cinsten öyle şeyler var ki... Mesela, kitaba göre Türk Ordusu Kuzey Irak'a girmiş ve Amerika, oradaki askerlerimize saldırarak savaşı başlatıyor ve ondan sonra da Türkiye'ye girip, hızla bütün Anadolu'yu işgal ederek 15 günde İstanbul'a dayanıyor!.. Yani, "Türkiye, K.Irak'a girmeyi aklından geçirmesin. Öyle bir şeye kalkışırsa çok kötü şeyler olur!" mesajı, bilinçaltınıza iletiliyor.

Türk Ordusu'nun uçakları ve zırhlı araçları, tankları hareket bile edemeden ambarlarda ve havalimanlarında imha ediliyor, Anıtkabir yerle bir ediliyor, devlet binaları bombalanıyor, üst düzey komutanlarımız öldürülüyor, sivil halk acımasızca katlediliyor. ABD, uzaydaki casus uyduları vasıtasıyla her yeri görebiliyor; bu yüzden nerede sivil direnişçiler bir öbek halinde toplansalar, hemen üzerlerine bombalar yağdırılıyor ve parça parça ediliyorlar!.. Yani "düzenli ordunuz başa çıkamadığı gibi, siz halk olarak Kuvayı Milliye birliklerini de kursanız, vız gelir. O yüzden Kuvayı Milliye ruhunuza da o kadar güvenmeyin. O eskidenmiş!" mesajı, örtülü bir şekilde bilinçaltınıza gönderiliyor.

Bunların yanında, kitabın bazı yerlerinde Türk Askerleri'nin Amerikan ordusu karşısında ne denli çaresiz kaldığını belirten ve askerlerimizin

korkudan "fare deliklerine saklandığı" şeklinde garip ifadeler var...

Şimdi bu "Metal Fırtına" kitabı ile Amerikan askerleri tarafından kafasına kurşun sıkılan yaralı Iraklı direnişçi ile ilgili haberi bir karşılaştırın. İkisi arasında birçok benzerlik olduğunu ve ikisinde de verilmek istenen örtülü mesajın aynı olduğunu göreceksiniz. Her ikisinde de ABD o kadar "güçlü ve acımasız" ki, önünde durabilecek hiçbir kuvvet yok!

Sonuç olarak; ABD'nin sınırsız güç sahibi olduğuna, casus uyduları vasıtasıyla yerdeki karıncayı bile izlediğine dair bir takım haberlere, bir de "psikolojik harp" penceresinden yaklaşalım bence. Tabi bu açıdan yaklaşırken, bu haberler gerçekmiş gibi (gerçek olma ihtimalini de göz önünde bulundurarak) önlemlerimizi alalım,

bilimsel ve teknolojik gelişmeleri yakından takip edelim, takip etmekle de kalmayıp bilime ve teknolojiye biz de yön verelim ve kendi içimizdeki gücün, damarlarımızdaki asil kanda taşıdığımız kudretin de farkında olalım.

[1] : "Derin Dünya Devleti", Atilla AKAR

[2] : a.g.e

[3] : a.g.e

BİLMİYORUM BU GENÇLİK NEREDE?

■ GÖKBİKE MİRZATAŞ

Çevrenize baktığınız zaman, “gencim” diye gezinen binlerce insancık görürsünüz. Ama, bana gerçekten bir tane genç gösterin! Yada şöyle diyeyim: “Gençlik nedir sizce?”

Günlerini kafelerde yabancı kolalar, kahveler içerek geçirmek mi, gecelerini diskolarda, barlarda gavurun müziklerini dinleyerek tepinmek mi? Amaçsızca, para kazanmak için kitaplar karıştırmak mı? Yoksa, boş hülyalara dalıp kendini unutmak mı? Şayet “gençlik bu” derseniz”, evet, ortalıkta böyle yüzlercesini görürsünüz. Gençlik gayesiz bir grup şeklinde gezinmekse, ruhu çekilmiş zombiler gibi dolanmaksa, çevremizde bunu yapan –maalesef- çok fazla.

Çocukluğumuzda dinlediğimiz masallarda er kişinin karşısına hep iki yol çıkardı; biri uzun, geçilmesi zor ama varılması gereken ereğin olduğu; diğeri ise ışıklı, şatafatlı ama sonunun boşluk olduğu. Yiğit kişi, kendisini bilen kişi zor da olsa uzun ve meşakkatli de olsa, ereğin olduğu, hedefin nihayet bulunduğu yolda giderdi. İşte gençlik buydu! Hedefi üzerinde yürüyüp sahteliklere kanmadan, hülyalara aldanmadan ülküsü doğrultusunda yürüyendi. Genç olan, gözü pek olurdu; koşar, coşar, durmaz, dinlenmez, yorulmaz, atlar, atılır, hedefe varamasa bile o uğurda ölebilmenin şerefiyle yaşardı.

Türk Genci denildiği vakit tüm yabancılar esas duruşta beklerdi. Değil emirler vermek, paslanmış boyunduruklarını boynuna geçirmek; Türk’ün karşısında “ama” bile diyemezlerdi.

Evet, Ey Yiğit Genç! Şu an belki, o sevimsiz kara kutu tarafından uyutuldun, kandırıldın ve yozlaştın. Ama şunu unutma ki, senin kanın başka kanlara benzemez! Kabardı mı tufan’ı, fırtına’yı dinlemez.

Kalk artık, coş artık, boynuna takılan paslanmış boyunduruğu sök, at artık. Gençliğini, yiğitliğini bil; kaybedilen şeylerin ardından dövünmek kolaydır. Sen zor olanı başar, kaybetmeden elindekinin kıymetini bil! Delikanlı zamanındasın, at üstünden bu miskinliği! Hedefini bil, ona doğru koş, atıl, coş, engelleri sök, at, enginlerden taş artık! Şunu unutma, dinlenmeye vaktin yok. Göz kırpma bile sana bu saatten sonra fazla. Çünkü sen gençsin, yiğitsin, delikanlı çağındasın. **Sakın bu çağı kaçıрма!**

AVRUPA BİRLİĞİ, FRANSA ve MİLLİYETÇİLİK

■ ALTAY GÖKBÖRÜ

Türkiye, yıllardır Avrupa Birliği adı verilen yapıya girmek için çırpınıp duruyor. 1965 yılında başlayan bu macera, halen devam ediyor ve ne zaman biteceği belirsiz. Aslında Avrupa Birliği macerası, düşünen beyinler için ilginçliklerle doludur. Örnek mi verelim? Buyurun...

Son yıllarda ülkemizde, Avrupa Birliği yanlısı kesimlerde yıllarda söylenegelen bazı sözler vardır. Bunların başında, milliyetçiliğin artık yok olmaya başladığı palavrası gelir. Peki gerçekten öyle midir? Bir bakalım. Eğer bizim önümüzde milliyetçilik engelse ve dünyada milliyetçilik yok oluyorsa, Avrupa ülkelerinde milliyetçi düşüncenin olmaması gerekir değil mi? Mantık böyle söyler. Peki öyle mi? Bakalım...

Fransa... Avrupa Birliği'nin Almanya ile birlikte lokomotif olan ülke. Geçtiğimiz günlerde bir karar aldı. Neydi bu karar? Türkiye'nin, Avrupa Birliği'ne girişini Fransız ulusuna sormaya karar verdi. Yani "referandum" kararı aldı. Bunun üzerine bizim içimizdeki Avrupa aşıklarını aldı bir telaş. Almaması mümkün müydü? Değildi. Neden? Çünkü artık Türk ulusunu, "AB'ye giriyoruz" safsatası ile kandırma olanakları yok olmuştu. Ama yine ne yapıp edip ellerindeki basın-yayın organları ile ulusu uyuttular. Neyse biz yine Fransa'ya dönelim. Fransız ulusu, milliyetçidir. Bu yüzden, Fransa Devleti de milliyetçidir. Yani Fransa, "Kardeşim, bunlar (Türkler) Avrupalı değil. Ben, bizden olmayan birini, niye arama alayım ki, alacaksam bile buna ulusum karar versin" dedi. Bunda haklıydı da. Bizi niye alsın ki? Biz Avrupalı mıyız? Hayır. O zaman bizi niye istesin? Hata bizde. Türkiye'nin

demesi gereken şudur: "Ben Avrupalı değilim. Biz karşı karşıya, eşit mesafede duralım. Sen orda, ben burada"

Yaşamda her şey, karşıtı ile vardır. Fransız böyle yapmış. Çünkü Fransız milliyetçisi. Bizim de, buna karşı, Türk milliyetçisi ile yanıt vermemiz gereklidir. Aksi takdirde Türkiye, gittikçe zayıf düşmeye ve benzeri uygulamalara katlanmak zorunda kalacaktır. Aslında Fransa, bize yapmamız gerekeni söylüyor. Diyor ki; "Kardeşim sen de milliyetçi ol. Onurlu davran. Sana insan gibi davranalım".

Gerek ikili ilişkilerde, gerekse de uluslar arası ilişkilerde başı dik olmadıkça, karşı taraftan saygı beklenemez. Biz ilkesel olarak Avrupa Birliği'ne karşıyız. Ama şu bilinmelidir ki, Türkiye, Avrupa ülkeleri ile aynı derecede olmak istiyorsa, bunun yolu milliyetçilikten geçmektedir. Milliyetçi Türkiye, Avrupa ülkeleri ile eşit koşullarda ilişki kurar, milliyetçi olmayan Türkiye ise ancak pazar ve sömürge olur.

Dergimizin Azerbaycan temsilcisi Sevinç Mammadova hanım geçirdiği kalp rahatsızlığı nedeni ile hastaneye kaldırılarak tedavi altında alınmıştır.

Yüzlerce kilometre öteden Türklük için atan kalbinin sesini her daim hissettiğimiz kardeşimize acil şifalar diliyoruz. Tanrı Türk'ü Korusun

TÜRK YİĞİTLERİ

Albay Reşat Bey (1879 - 27 Ağustos 1922)

www.turkyigitleri.com

1879'da İstanbul'da doğan Reşat Bey, 1896'da Harp Okulu'nu bitirdikten sonra, Türk Ordusu'nun farklı komuta kademelerinde görev yapmış; Trablusgarp ve Balkan Savaşları'na katılmıştır. Askeri Mahkeme üyeliği de yapan ve Birinci Dünya Savaşı'nda Çanakkale Cephesi'nde olağanüstü kahramanlığı ile dikkatleri çektikten sonra getirildiği 17. Alay Komutanlığı görevindeyken Muş'un Rus işgalinden kurtarılmasında da önemli rol oynayan Reşat Bey, XVI Kolordu Komutanı Mustafa Kemal Paşa'nın takdirlerini kazanmıştır. Ünlü Ziya Paşa'nın oğlu olan Reşat Bey, daha sonra 53. Tümen Komutanlığı'na getirilerek Suriye Cephesi'nde görevlendirilmiştir. 1918'de İngilizlere esir düşen Reşat Bey, daha sonra esaretten kurtulur kurtulmaz Aralık 1919'da Milli Mücadele'ye katılmak üzere İnebolu'dan "İstiklal Yolu" üzerinden Ankara'ya geçmiştir. Reşat Bey, Mustafa Kemal Paşa tarafından 11. Kafkas Tümeni (sonradan 21. Tümen) Komutanlığı'na getirilmiştir. Yarbay rütbesi ile İnönü ve Sakarya muharebelerine de iştirak eden ve olağanüstü performans gösteren Reşat Bey, son olarak 57. Alay Komutanlığı görevi verilmiş; bizzat Başkomutan Mustafa Kemal Paşa tarafından, Büyük Taaruzun ikinci gününde, muharebenin ve de ülkenin-ulusun kaderini etkileyecek en kritik mevkide yeralan -Sincanlı Ovasından Dumlupınar'a kadar tüm yolların önündeki en stratejik engel olan- Çiğiltepe'yi düşmandan temizlemesi emredilmiştir . Ne var ki, bu tepenin önemini çok iyi bilen Yunan Başkomutanı Trikopis ise, en zinde kuvvetlerini, üstün ateş gücüyle bu tepeye yığmış; tahkimatı tamamlamıştır.

27 Ağustos 1922 sabahı 57. Alay bu tepeyi kuşatmış, saat 10.30'da Mustafa Kemal telefonda komutana;

- Reşat Bey, bu önemli tepeyi ne zaman alacaksınız?

- Komutanım, yarım saat sonra alacağız.

- Başarılar diliyorum.

10.45 Mustafa Kemal: - Düşmanın halen direndiğini görüyorum. Gözümüz o tepede, çok önemli.

- Komutanım tepeye düşman bir tümen yığmış direniyorlar. Ama alacağız komutanım, mutlaka alacağız.

11.00 Mustafa Kemal: - Reşat Beyi istiyorum.

- Komutanım Reşat Bey size bir mesaj bırakarak intihar etti. Okuyorum, komutanım.

- Yarım saat zarfında bu tepeyi almak için söz verdiğim halde sözümü yapamamış olduğumdan dolayı yaşayamam komutanım.

Mustafa Kemal'in gözlerinden yaşlar boşanır: - Allah rahmet eylesin, Reşat Bey büyük bir vatanseverdir.

11.45 Başkomutanın telefonu çalar: - Çiğiltepe alınmıştır komutanım. Yüzlerce ölüsünü bırakan düşman Sincanlı Ovasına doğru kaçmaktadır, arzederim".

İlgili resmi kayıt burada biter. Sonrasını Başkomutan Mustafa Kemal Paşa şöyle ifade eder:

"Türk Askerine,

Dünyanın hiçbir ordusunda yüreği seninkinden daha temiz, daha sağlam bir askere rastgelmemiştir. Her zaferin mayası sendedir. Her zaferin en büyük payı senindir. Burada şehit olan kahraman evlâtlarımızı minnetle anıyorum, ruhları şâd olsun. Başkomutan Mustafa Kemal".

Aziz naaşı Sandıklı'da defnedilmiş olan Albay Reşat Bey, askeri yaşamında üstün cesaret ve sevk yeteneğiyle çok sayıda madalya (mecidi nişanları, gümüş muharebe, liyakat, tahlisiye, Alman ve Avusturya-Macaristan savaş madalyaları) sahibi olmuştur. Şehadetinin sonrasında T.B.M.M. kendisi adına ailesine İstiklal Madalyası takdim etmiştir. Ailesi, soyadı kanununu müteakip "Çiğiltepe" soyadını almıştır.

KİTAP TANITIMI

Mustafa Kemal Atatürk'e Yapılan İtiraf ve Yanıtlarımız

Türkçü temeller üzerine kurulu, laik Türk Cumhuriyeti'ni yıkarak yerine şeriat düzenini koyup Türk'ü Araplaştırarak miskinleştirmek ve böylelikle bu coğrafyada at koşturmak isteyenler ve onların maşaları; ayrıca, vatan bildiğimiz bu topraklardan Türk adını sonsuza dek silmek isteyen, Türklüğü içine sindirememiş Türk düşmanları, Cumhuriyet'imizin kurucusu ve en temel simgelerinden biri olan Gazi Mustafa Kemal ATATÜRK'e yönelttikleri iftiralar ile onu gözden düşürerek emellerine ulaşmak istemektedirler.

Bu hainlerin çürük delillerini ise düzmece belgeler ve ruh hastası olduğu sabit kişilerin yazdığı hatıratlar oluşturmaktadır.

Günümüze dek bir çok araştırmacı, yazar ve akademisyen Başbuğ Mustafa Kemal Atatürk'e atılan iftiralara gereken yanıtları vermiş, iftiracıların ipliğini pazara çıkartmıştır. Elbirliği yayınlarından çıkan bu kitapçık Gazi

Paşa'nın bu iftiralara verdikleri yanıtların bir derlemesi niteliğindedir ve ücretsiz olarak dağıtılmaktadır.

Dernek kendi imkanları ile sınırlı sayıda bastırıldığı bu yayınların çok cüzzi maliyetler ile basılmasına ön ayak olmakta bu yayınların tüm yurt sathına yayılmasını isteyen hayırsever kurum ve bireylerin yardımlarını beklemektedir. Kitapçıkların hayır sever kişi ve kurumlarca basılan sürümlerinde bu kişi yada kurumların dilerlerse reklamlarına yer verilebilmektedir.

Konu ile ilgili ayrıntılı bilgiye derneğin aşağıdaki iletişim bilgilerinden ulaşılabilir.

İdare Yeri: Molla Şeref Mh. Halıcılar Köşkü

Sk. Nu:2 Daire:3 Fatih İstanbul

Belgegeçer Nu: 0533 942 6943

Tel Nu: 0546 667 31 08

İnternet Adresi: www.elbirligiderneği.org

E-Posta: elbirligi@elbirligiderneği.org

**Necip Türk milletine ve
nesl-i atıye tavsiyem şudur ki,
sinesinde yetiştirerek başına
geçireceği kişilerin kanındaki
ve vicdanındaki cevher-i
asliyeyi tahlil etmekten
bir an feragat etmesin.**

K. Atatürk